

คำวินิจฉัยของ นายอมร รักษาสัตย์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๖๓/๒๕๕๓

วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย
อำนาจหน้าที่ขององค์กรตามมาตรา ๒๖๖ (กรณีอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใน
การพิจารณาวินิจฉัยร่างพระราชบัญญัติ และการกระทำของนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลัง)

คำร้อง

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติร้องว่า ตามที่ประธานวุฒิสภาได้ส่งคำร้อง
ของ นายทองก้อน วงศ์สมุทร และคณะ จำนวน ๑๖๓,๑๒๖ คน ขอให้ใช้สิทธิตามมาตรา ๓๐๔ ให้ถอดถอน
นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ออกจากตำแหน่งโดยกล่าวหาว่า มีพฤติการณ์ถือว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๗, ๒๘, ๓๐, ๔๘, ๒๐๑, ๒๐๕, ๒๑๒ อันเป็นความผิดฐานหนึ่งในมาตรา ๓๐๓
ออกจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๐๗ วุฒิสภาก็ส่งเรื่องไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการได้ส่วน
โดยเร็วตามมาตรา ๓๐๕ ประกอบกับมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่า “เหตุแห่งการขอให้
ถอดถอนออกจากตำแหน่งดังกล่าวเป็นการกล่าวหา นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์
นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ว่าเสนอร่างกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ” จึงเป็น
ปัญหาว่า (๑) “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติตามที่ผู้ร้องขอให้
ถอดถอนกล่าวอ้าง มีข้อความที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่” และ (๒) “การกระทำ
ของบุคคลผู้ถูกกล่าวหาขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่” โดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่า เป็นปัญหา
เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน จึงขอเสนอเรื่องพร้อมทั้งความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย
ตามมาตรา ๒๖๖

ข้อเท็จจริงที่ได้จากเอกสาร (๑) คำร้องขอให้ถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง (๒) หนังสือ
ขอส่งเรื่องของประธานวุฒิสภาถึงประธาน ป.ป.ช. และ (๓) คำขอของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ถึงศาล
รัฐธรรมนูญปรากฏว่าข้อความไม่สอดคล้องกัน โดยสรุปดังนี้

๑) คำร้องขอให้ถอดถอนบุคคลของ นายทองก้อน วงศ์สมุทร และคณะ มีประเด็นที่มาจาก บุคคลทั้งสองมีพฤติการณ์ต่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗, ๒๘, ๓๐, ๔๘ ๒๐๑, ๒๐๕, ๒๑๒ อันเป็นความผิดฐานหนึ่งของมาตรา ๓๐๓ โดยผู้ร้องได้ให้คำชี้แจงโดยละเอียดถึง ๑๗ หน้า

๒) หนังสือขอส่งเรื่องของประธานวุฒิสภาถึงประธาน ป.ป.ช. ให้ดำเนินการไต่สวนตามอำนาจหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๕ บัญญัติประกอบกับมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเน้นประเด็นว่า นายทองก้อน วงศ์สมุทร และคณะ กล่าวหา นายชวน และ นายชรินทร์ ว่ามีพฤติการณ์ต่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งสอดคล้องกับคำร้องของ นายทองก้อน วงศ์สมุทร และคณะ ข้างต้น

๓) คำขอของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ถึงศาลรัฐธรรมนูญ กลับเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ๒ ปัญหาว่า

(๑) คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติตามที่ผู้ร้องขอให้ถอดถอนกล่าวอ้างมีข้อความที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ๑ หรือไม่

(๒) การกระทำของบุคคลผู้ถูกกล่าวหา ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

ทั้งนี้ โดยไม่ปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการไต่สวนคำร้องขอตามมาตรา ๓๐๕ โดยเร็ว ตามที่บัญญัติไว้ให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๓๐๕ วรรคหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามและมีได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดในมาตรา ๓๐๕ วรรคสอง, สาม, สี่ แต่อย่างไร

และไม่ปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เสนอความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญพร้อมกับเรื่องดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๖ แต่อย่างไร กลับตั้งประเด็นปัญหาตามศาลรัฐธรรมนูญ ๒ ปัญหาดังกล่าวแล้ว

คำวินิจฉัย

จึงขอวินิจฉัยว่า คำขอของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีลักษณะเป็น

๑) คำปรึกษาหารือศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งสองประเด็นไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ที่ศาล ๑ จะต้องพิจารณาตอบ

๒) ปัญหาที่นำมาหารือเรื่อง ร่างกฎหมายต่างๆ ที่ นายทองก้อน และคณะ กล่าวถึงมีข้อความที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ น่าจะไม่ใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑

๓) คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่ได้ไต่สวนนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ผู้เสนอร่างกฎหมายเหล่านั้นว่า มีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญหรือไม่ อันเป็นเรื่องที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถดำเนินการให้เสร็จสิ้นไปได้เองตามอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้ไว้แล้ว โดยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ต้องนำมาถามศาลรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด เพราะเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำการไต่สวนแล้ว จะต้องนำผลการไต่สวนไปเสนอวุฒิสภาตามมาตรา ๓๐๕ (วรรคสอง) ได้เลย การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญอาจกลายเป็นการถ่วงเวลาที่ประชาชนจะใช้สิทธิตามมาตรา ๓๐๔ อีกด้วย

๔) ไม่ใช่ปัญหาที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๓๐๑ หรือ มาตรา ๓๐๓ - ๓๐๗ ทั้งไม่มีผู้ใดนำมากล่าวอ้าง หรือขัดขวางมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่เหล่านั้นเลย

ดังนั้น คำขอของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เห็นควรให้ยกคำร้อง

นายอมร รักษาสัตย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ